

قيليب كولوب ايكي قزان نى اليب اوى غا اليب كيردى ارادا اوچ گون اوتى ملا
 توختا بوزچينيك اوى سيغا كيريب ينه بير قزان نى سوردى بوزچى ساده ايدى
 هم ينه قزان بيرسام توغرمكين ديب بير چونك قزان نى چيقيريب بيردى اگر توغسا
 چونك توغسون ديب ملا توختا قزان نى اليب چيقيب كتى ملا توختا تا بير
 هفته غا قزان نى چيقيريب بوزچى غا بيرمادى بوزچى تولا خفا بولوب ملا
 توختانينك اوى سيغا كيريب آيتى آى برادر منگا قزان لازم بولدى قزانيم نى بير
 ديدى ملا توختا آيتى اه دريغ بو گون تورت گون بولدى آى برادر قزانينگيز
 كسل بولوب اولدى نمازنى اوتوب كومدوك ديدى بوزچى يغلاب آيتى آى برادر
 يالغان سوزنى قيلمانك ياشيم يتيمش سكينغا كيريب قزان كسل بولوب اولگانينى
 نماز اوقوب كومگانينى كورگان ايشيتكان ايماس من ملا توختا قزانيم نى بير ديدى
 ملا توختا آيتى آى برادر بوزچى قزان توغغانينى غا ايشاناسن مو اولگانينى گا

rit de l'aventure et rentra chez lui avec les deux marmites. Trois jours après Molla Tokhta vint voir le tisserand et lui demanda encore une marmite. Le tisserand, qui était un niais, se dit que s'il donnait une marmite elle pourrait bien accoucher encore une fois ; il alla donc quérir une grande marmite et la donna à son voisin. Si elle accouche, pensa-t-il, elle accouchera d'une grande. Molla Tokhta partit avec la marmite. Une semaine se passa sans qu'il la rendit. Le tisserand, fort inquiet, alla voir Molla Tokhta et lui dit : « Frère, j'ai besoin de marmite, rendez-moi celle que je vous ai prêtée. » — « Ah ! quel malheur ! répliqua Molla Tokhta, votre marmite a attrapé une maladie et voilà aujourd'hui quatre jours qu'elle est morte. Nous avons récité les oraisons et l'avons enterrée selon l'usage. » Le tisserand se mit à pleurer et dit : « Frère, ne me contez pas des bourdes ; me voilà arrivé à l'âge de soixante et dix-huit ans et jamais je n'ai vu ni entendu dire qu'une marmite fût malade et mourût ni qu'on l'enterrât en disant les prières. Allons, Molla Tokhta ! donne-moi ma marmite. » — « Frère, répondit Molla Tokhta, puisque tu crois que les marmites accouchent,